

Μετακομίζει η Μητρόπολη Πειραιώς - Τα νέα γραφεία εγκαινιάζει ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος (ΦΩΤΟ)

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Από το μακρινό 1917, όταν συστήθηκε το πρώτο Αρχιεπισκοπικό Γραφείο στον Πειραιά από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Θεόκλητο Α΄, για την καλύτερη ποιμαντική εξυπηρέτηση των χριστιανών της περιοχής, 107 χρόνια μετά, η [Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς](#) θα στεγάσει τις Διοικητικές υπηρεσίες της σε νέα σύγχρονα γραφεία στο «Μαρινάκειον Μέλαθρον».

Τα εγκαίνια θα πραγματοποιηθούν από τον Μακαριώτατο [Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμο](#) την προσεχή Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022, ημέρα που η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του **Αγίου Ενδόξου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ**, Επισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου, και ημέρα κατά

την οποία ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ** άγει τα ονομαστήρια του.

“Η ευλαβής αυτή εορτή”, όπως αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση της Μητροπόλεως, “συνάπτεται με την χάριν του Θεού εφέτος με τα Εγκαίνια του Νέου Διοικητικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως εις το αποκτηθέν εμβληματικόν Νεοκλασικόν Κτήριον εις το ιστορικό κέντρο της Πόλεως του Πειραιώς”.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Η Ιερά Μητρόπολις Πειραιώς σας προσκαλεί
την **Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022, στις 11:30 το πρωί**,
στα Εγκαίνια που θα πραγματοποιηθούν
από τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ.Ιερώνυμο
στο «**MARINAKEION ΜΕΛΑΘΡΟΝ**»,
(Φίλωνος 45, όπισθεν του Καθεδρικού Ιερού Ναού Αγίας Τριάδος Πειραιώς),
όπου θα στεγαστούν τα νέα γραφεία της τοπικής μας Εκκλησίας.
Το νέο Διοικητικό Κέντρο της Ι.Μ.Πειραιώς
ανακαινίσθηκε από τον Μεγάλο Ευεργέτη της Μητροπόλεώς μας
κ. Ευάγγελο Μαρινάκη
εις μνήμην του πατρός του Μιλτιάδου.

Πρόγραμμα

07.00: Ακολουθία του Όρθρου
και εν συνεχεία πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία,
επί τη εορτή του Αγίου Σεραφείμ, Επισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου.
11.30: Τελετή Εγκαίνιων νέου διοικητικού κέντρου
και αποκαλυπτήρια προτομής Μιλτιάδου Μαρινάκη

Το πρόγραμμα

Το Σάββατο 3 Δεκεμβρίου 2022 θα τελεστεί **Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός** στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Πειραιώς, των **Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης**, έναντι του Δημοτικού Θεάτρου

Την Κυριακή 4 Δεκεμβρίου 2022 θα τελεστεί **Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία**

στον Ι. Καθεδρικό Ναό της **Παναγίας Τριάδος Πειραιώς** στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος στο Πνευματικό Κέντρο του Ι. Καθεδρικού Ναού θα δεχθεί εόρτιες ευχές, των αρχών της πόλεως, του Ιερού Κλήρου των συνεργατών της Ιεράς Μητροπόλεως και του ευσεβούς πειραιϊκού λαού.

Ακολούθως στις 11.30 π.μ. θα τελεστούν τα εγκαίνια του **Νέου Διοικητικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως** έναντι του Ιερού Καθεδρικού Ναού, επί της οδού **Φίλωνος 45**, προσκληθέντος του Μακαριωτάτου **Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, κ.κ. Ιερωνύμου** για να επευλογήσει τα νέα Γραφεία της Μητροπόλεως, στο κέντρο της πόλεως.

Το νέο **Διοικητικό Κέντρο της Ιεράς Μητρόπολης Πειραιώς** ανακαινίσθηκε από τον κ. **Βαγγέλη Μαρινάκη**, εις μνήμη του πατέρα του, Μιλτιάδη. Κατά την τελετή των εγκαίνιων θα πραγματοποιηθούν και τα **αποκαλυπτήρια** της προτομής του **Μιλτιάδου Μαρινάκη**.

Η Ιερά Μητρόπολη Πειραιά έχει μεγάλη ιστορία. Και σπουδαίο έργο, όχι μόνο για το μεγάλο λιμάνι και τους κατοίκους του, αλλά και για όλη την Ελλάδα.

Η ιστορία της Μητρόπολης Πειραιώς όπως καταγράφεται στο ημερολόγιο που εκδόθηκε το 2008 για τα 90 χρόνια δραστηριοποίησής της

Ἡ οἰκοδόμησις τῆς χριστιανικῆς Πίστεως στοὺς αἰῶνες πού πέρασαν ὑπέστη πολλές περιπέτειες καὶ ὀδύνες, καθὼς καὶ ὁ ἀπανταχοῦ Ἑλληνισμός. Ὁ Πειραιᾶς ὅμως πάντοτε ὡς φιλόθρησκος καὶ εἰρηνικός οὐδέποτε ἔμεινε μόνος καὶ ἀπροστάτευτος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία του, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκόμα καὶ κατὰ τοὺς ἀτελείωτους χρόνους τῆς μοναξιᾶς καὶ τῆς ἀποξένωσης, δείγματα ἀρχαιολογικά φανερώνουν ὅτι καὶ ναοὺς χριστιανικοὺς εἶχε καὶ ὁ λαὸς ἐπικοινωνοῦσε ἐκκλησιαστικά καὶ πνευματικά μέ τὴν Ἀθήνα. Καὶ συχνά μέ τὰ γύρω νησιά τοῦ Σαρωνικοῦ, ἐκτελώντας ἄνετα τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα συμμετέχοντας ἐνεργά στίς συνάξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος. Κατὰ τό παρατεταμένο σκοτάδι τῆς Φραγκοκρατίας καὶ Τουρκοκρατίας οἱ λίγοι κάτοικοι τοῦ Πειραιᾶ κυρίως κολλῆγοι, βοσκοὶ καὶ ψαράδες εἶχαν θρησκευτικὸ μόνιμο ἀποκούμπι τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, ἡ ὁποία ἤδη ἀπὸ τὸν 11ο αἰῶνα ἦταν ὁ σταθερὸς καὶ ἀδιατάραχτος κάτοικος, τροφὸς καὶ φρουρὸς τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλπίδας τῶν χριστιανῶν -καὶ ὄχι μόνο τοῦ Πειραιᾶ.

Τα γραφεῖα που στεγάζεται σήμερα ἡ Μητρόπολις Πειραιῶς Πειραιῶς

Ὑποδεχόμενος ντόπιους καὶ ξένους προσκυνητὲς γιὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσει, νὰ τοὺς εὐλογήσῃ καὶ νὰ τοὺς περιθάλψῃ μέσα στό ὀρθόδοξο, ζωντανό φρόνημα καὶ κλίμα. Μάλιστα ἀναφέρεται ὅτι καὶ οἱ Τοῦρκοι ἀγάδες καὶ ἄρχοντες τῆς Ἀθήνας

έστελναν τούς δούλους τους ως εκπροσώπους τους κατά τόν πανηγυρισμό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, διαγωνιζόμενοι μεταξύ τους ποιός θά καταθέσει στόν Ἡγούμενο τά καλύτερα δῶρα. Μετά τήν Παλιγγενεσία, ποιμαντικά καί Κανονικά, ὁ Πειραιάς συνέχισε νά ἀνήκει στην Ἀθήνα. Καί ἐπιπλέον νά ἔχει ἐλάχιστους κατοίκους ὥστε νά μήν μπορεῖ νά συγκροτήσῃ δική του Τοπική Ἐκκλησία.

Ἔτσι, γιά πολλά χρόνια, ὁ ἱερός Κλῆρος τοῦ Πειραιᾶ καί ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ ἦταν ἀναγκασμένος νά ἀνεβοκατεβαίνουν στήν Πρωτεύουσα προκειμένου νά τακτοποιοῦν καί νά ἐπιλύουν ἐκκλησιαστικά, προσωπικά καί ἄλλα θρησκευτικά ζητήματα (γάμου, βαπτίσεων, κηδειῶν κ.λπ.). Ὡστόσο, παρά τίς δυσκολίες καί τήν ἀπόμακρη ἐπίβλεψη τῇ διοίκησης, ἡ Τοπική Ἐκκλησία καί ἰδιαίτερα τό Τίμιο Πρεσβυτέριο ἀνέπτυξε μιά πλούσια πνευματική δραστηριότητα. ἰδιαίτερα στόν ἱεραποστολικό καί φιλανθρωπικό τομέα, πού ξεπέρασε τά σύνορα τῆς πόλης. Οἱ ἀπλοί ἱερεῖς βρίσκονταν πάντοτε πλάι στίς καθημερινές ἀνάγκες τῶν κατοίκων. Καί μάλιστα πρωτοστατοῦσαν σέ ἔργα ἀγάπης καί συμπαράστασης ὅταν ἐπέρχονταν πόλεμοι, φυσικές καταστροφές, κοινωνικές ἀλλαγές καί ἄλλες συμφορές.

Γράφει ὁ **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τοῦ Πειραιᾶ κύριος Σεραφεῖμ**: « Ὁ Πειραιάς μέ τόν ἔντιμο καί ἀφοσιωμένο ἱερό Κλῆρο του, τίς διάφορες ἀδελφότητες, θρησκευτικές ὁργανώσεις καί ὁργανωμένες ἐνορίες... εἶχε καταστεῖ φυτώριο πνευματικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς». Καί ἐπιπλέον εἶχε ἀναδείξει σπουδαῖες προσωπικότητες -κληρικούς καί λαϊκούς πού ἀποτέλεσαν ἰσχυρό πνευματικό παράδειγμα, γιά ὅλη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία.

Όμως, καθώς κυλούσαν τά χρόνια καί ἡ Ἑλλάδα ἀνακτοῦσε ὀλοένα τήν πρέπουσα θέση της στόν κόσμον, καί ὁ Πειραιάς αὐξανόταν πληθυσμιακά, πολιτικά, κοινωνικά καί οἰκονομικά. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ θρησκευτικές καί ἐκκλησιαστικές ἀνάγκες τῶν κατοίκων πολλαπλασιάζονταν, δυσκολεύοντας τόν λαό στην ἐπικοινωνία του μέ την Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Ἔτσι προέκυψε στήν ἀρχή ἡ σκέψη ἱδρύσεως στόν Πειραιά ἐνός «Γραφείου» ξεχωριστοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς γιά τήν ἄμεση ἐξυπηρέτηση τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος, καί μιᾶς, κάποιας αὐτονομίας. Γι' αὐτό καί τό 1917, ἐπί Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κυροῦ Θεοκλήτου Α' (Μηνοπούλου, 1902- 1917 καί 1920-1921), συστήθηκε στό Ἐπίνειο «Ἀρχιεπισκοπικό Γραφεῖο». Στό ὁποῖο πρῶτος ἀρχιεπισκοπικός Ἐπίτροπος τοποθετήθηκε ὁ Πρωθιερέας Ἀλέξανδρος Ψυχογιός πού ἦταν καί προϊστάμενος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος. Καί τό Γραφεῖο φιλοξενήθηκε ἐκεῖ.

Ὡστόσο πρίν ἀπό τό 1917, καθώς σημειώνει ὁ Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ (Μητροπολίτης Μεσσηνίας κυρός Χρυσόστομος Θέμελης) στο «Λεύκωμα Πειραιῶς» τοῦ 1958, Ἀντιπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτη Ἀθηνῶν διετέλεσε καί ὁ ἱερέας Μιχαήλ Φελάνης. Ὁ ὁποῖος καί ἐξέδιδε τίς ἄδειες γάμου στόν Πειραιᾶ.

Ἀκολούθησε στήν ἴδια θέση ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Εὐσταθίου πού ἦταν ἐφημέριος τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἀπό τό 1920 ἕως τό 1922. Μάλιστα τό Γραφεῖο

στεγάστηκε στο σπίτι του εκείνη τήν περίοδο.

Γιά δεύτερη φορά ανέλαβε καί πάλι ως εκπρόσωπος τοῦ Μητροπολίτη τῆς Ἀθήνας ὁ μακαριστός Πρωτοπρεσβύτερος Ἀλέξανδρος Ψυχogiός. Καί τό Γραφεῖο στεγάστηκε ξανά στήν Ἀγία Τριάδα. Ἡ θητεία του διάρκεσε ἀπό τό ἔτος 1922 ἕως τό 1923. Ἀπό ἐκείνη τή χρονολογία, ὅμως, καί στό ἐξῆς, ἡ ἀντιπροσώπευση ἀναβαθμίστηκε. Ἀνέλαβε Βοηθός Ἐπίσκοπος ως εκπρόσωπος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στόν Πειραιά, καί τό 1932 μέ πρωτοβουλία τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης κυροῦ Γερμανοῦ, (ἀργότερα Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλουπόλεως) μεταφέρθηκαν τό Γραφεῖο σέ ξεχωριστό μισθωμένο οἶκημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρκένζη Κίνγκ, σήμερα Σωτήρος Διός ἀρ. 14.

Βοηθοί Ἐπίσκοποι καί Μητροπολίτες Ποιμένες στον Πειραιά

Στά πενήντα περίπου χρόνια ἀπό το 1917 ἕως τό 1965 ὅπου ιδρύθηκε ἡ Ἱερά Μητρόπολη Πειραιῶς, διαποίμαναν μέ ἱεραποστολικό ζῆλο, εὐθύνη καί ἀγάπη την Τοπική Ἐκκλησία τοῦ Πειραιᾶ κληρικοί τῶν ὁποίων τό πνευματικό κύρος καί ἡ ἐπίδραση στό λαό ὑπῆρξαν ἀποφασιστικῆς σημασίας. Ὅλοι τους (πάνω ἀπό εἴκοσι) διαποίμαναν τήν Τοπική Ἐκκλησία μέ ἄμεμπτο βίο καί δημιουργικότητα. Καί διατήρησαν μέ σθένος καί μαχητικότητα τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ λαοῦ.

Ὁ νέος Ποιμενάρχης τοῦ Πειραιᾶ κύριος Σεραφεῖμ, μνημονεύει, ἐκφράζοντας τιμή καί σεβασμό πρός ὅλους αὐτούς, κατὰ τήν ἐκφώνησή τοῦ Ἐνθρονιστηρίου λόγου του, τήν Κυριακή, 19 Μαρτίου 2006 μέ συγκίνηση καί εὐγνωμοσύνη, λέγοντας: «Εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας (Ἰω. ι´, 2) εἰς τήν αὐλήν τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας, την ὁποίαν μοῦ ἤνοιξεν ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ ἐξήντα τρεῖς τιμίας κλεῖδας, ἐπιθυμῶ πρωτίστως νά ἀποτίσω φόρον τιμῆς καί βαθυτάτου σεβασμοῦ εἰς

τά ιερά πρόσωπα καί το ἅγιον ἔργον τῶν σεπτῶν προκατόχων μου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Πειραιῶς κυρίου Καλλινίκου, τοῦ ἀπό Ῥωγῶν, «οὗ αὐτό τό κατάστημα μεγάλη μαθητεία, ἡ δέ πραότης αὐτοῦ δύναμις» (Ἰγν. Τραλλ. III, 2) καί τοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων κυροῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ἀπό Ἀργολίδος, πρώτου Μητροπολίτου Πειραιῶς. Ἐπίσης τῶν μακαριστῶν Μητροπολιτῶν καί Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν, ἀπό Θεοκλήτου τοῦ Α΄, ἰδρυτοῦ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Γραφείου Πειραιῶς, μέχρι καί Θεοκλήτου τοῦ Β΄, οἱ ὅποιοι ἐποίμαναν θεοφιλῶς τό Ἐπίνειον μαζί μέ τό Ἄστυ. Ἀκόμη τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι ἀπό τοῦ 1926 ἐργάσθηκαν φιλοτίμως εἰς τόν ἀγρόν τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀρχιεπισκοπικοί Ἀντιπρόσωποι: Τοῦ Μητροπολίτου Κρήνης Καλλινίκου (τοῦ κατόπιν Ἐλασσῶνος), τοῦ Ἐπισκόπου Σεβαστείας Γερβασίου (μετά ταῦτα Μητροπολίτου Γρεβενῶν), τοῦ Σταυρουπόλεως Θεοκλήτου (ἀργότερον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν), τοῦ Βρεσθένης Ἀνθίμου (κατόπιν Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας), τοῦ Χριστουπόλεως Ἰακώβου (ὕστερότερον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν), τοῦ Βρεσθένης Γερμανοῦ (κατόπιν Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως), τοῦ Σταυρουπόλεως Γεωργίου (μετέπειτα Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας), τοῦ Μαραθῶνος Δαμασκηνοῦ (κατόπιν Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας), τοῦ Εὐρίπου Ἀλεξίου (κατόπιν Ζακύνθου), τοῦ Ῥωγῶν Διονυσίου (μετέπειτα Σερβίων καί Κοζάνης) καί τοῦ Θαυμακοῦ Χρυσοστόμου (μετέπειτα Μεσσηνίας). Τέλος, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ὑδρας κυροῦ Προκοπίου, Τοποτηρητοῦ τῆς Μητροπόλεως ἀπό τῆς ιδρύσεώς της, μέχρι τῆς ἀναδείξεως τοῦ πρώτου κυριάρχου Μητροπολίτου. Ὑποκλίνομαι ἐνώπιον ὅλων καί ἐπικαλοῦμαι τάς εὐχάς των νά μέ συνοδεύουν εἰς τήν ποιμαντορικήν μου πορείαν».

Ὅλοι αὐτοί πού ἐποίμαναν τήν Τοπική Ἐκκλησία τοῦ Πειραιᾶ μέχρι σήμερα, μαζί μέ τό λαό τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν τήν ἀρραγή ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τό ἴδιο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ Κεφαλή τόν Σαρκωθέντα Λόγο. Ὁ Ὅποῖος διαφυλάττει καί συντηρεῖ τή διαχρονικότητα τῆς Ἐκκλησίας Του διαμέσου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

«Ἡ σύνδεσις τῆς Θείας Εὐχαριστίας πρὸς τήν συνείδησιν ὅτι οἱ πολλοί ἐνοῦνται δι' αὐτῆς καί ἐν αὐτῇ εἰς ἓν σῶμα, οὐχί δέ εἰς οἶονδήποτε σῶμα, ἀλλ' εἰς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καθιστάμενοι οὕτω ἓν, ἀλλά εἷς, αὐτός οὗτος ὁ «εἷς Κύριος κεῖται βαθύτατα ἐρριζωμένη εἰς αὐτάς τάς ἱστορικές καταβολάς τόσον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὅσον καί τῆς Ἐκκλησίας» (ὁ Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας).

Το Τίμιο Πρεσβυτερίο καὶ τὰ Φυτώρια Ἐκκλησιαστικῆς Ζωῆς

Σέ ὅλο αὐτό τό διάστημα τῶν ἐνενήντα χρόνων (1917-2007) ἐκκλησιαστικῆς καί πνευματικῆς παρουσίας, ἀλλά καί πρὶν, πολυσήμαντο ρόλο στήν Τοπική Ἐκκλησία ὅπως ἀναφέραμε, διαδραμάτισε τό σεβάσμιο καὶ ταπεινό Πρεσβυτέριο. Οἱ ἀπλοὶ παπάδες -ἐγγράμματοι καί μή-, οἱ ὅποιοι δέν ἔμεναν μόνο διάκονοι στά λειτουργικά

τους καθήκοντα στίς περίπου τότε (1940) 45 ένορίες. Άλλά μέ άληθινό ίεραποστολικό πάθος, αύτοθυσία καί προσφορά κάλυπταν μέ μόχθο τίς τεράστιες φιλανθρωπικές καί ψυχικές ανάγκες τοῦ ποιμνίου τους, ιδρύοντας ταυτόχρονα Συλλόγους, Όργανώσεις, Σωματεία καί Άδελφότητες σέ όλες τίς περιοχές έκτός τοῦ Κέντρου τοῦ Πειραιᾶ, ὅπως ἦταν ἡ Δραπετσώνα, ἡ Νίκαια, τό Κερασίινι, ὁ Κορυδαλλός, τό Νέο Φάληρο, ὁ Άγιος Γιάννης τοῦ Ρέντη καί τό Πέραμα.

Μάλιστα προκαλεῖ έκπληξη τό εὔρος τῶν πνευματικῶν αὐτῶν καί φιλανθρωπικῶν φυτωρίων ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί ἀκτινοβολίας τῆς χριστιανικῆς πίστες, καθώς καί ἡ ἀνταπόκριση πού εἶχαν ἀπό τή σύσσωμη Τοπική Κοινωνία. Ἡ ὁποία σχεδόν στό σύνολό της ἦταν ἄρρηκτα συνδεμένη μέ τήν ἐκκλησία της, τήν ἐνορία της, τοῦς ταπεινούς καί συχνά ρακένδυτους ἱερεῖς της καί μέ τίς δραστηριότητες πού σέ καθημερινή βάση γίνονταν συλλογικά στοῦς Ναοῦς τοῦ Πειραιᾶ.

Γι' αὐτό εἶναι ἱστορικά ἀναγκαῖο, ἀλλά καί ἔνεκα δικαιοσύνης νά ἀναφερθοῦν μερικά ὀνόματα ἀπ' αὐτά τά συλλογικά, πνευματικά φυτώρια πού μέ σπουδαίους καί φωτισμένους ποιμένες, καθώς καί εὐλογημένους λαϊκοῦς θεολόγους καί μή, κράτησαν ὀλόκληρες δεκαετίες καί κρατοῦν καί σήμερα τίς ἐκκλησιαστικές Θερμοπύλες, διατηρώντας ἀναμμένη τή δάδα τῆς Όρθοδοξίας καί τῆς Ρωμιοσύνης στίς καρδιές τοῦ λαοῦ, ὅπως εἶναι: Ἡ «Άγάπη» (1899), ἡ «Άνάπλασις» (1887), τό «Γιαννακοπούλιο Ἐθνικοθρησκευτικό Ἰδρυμα» (1925), ἡ «Ζωή» (1907), ὁ «Καλός

Ποιμένας» (1940), ὁ «Καλὸς Σαμαρεΐτης» (1890), ὁ «Λυτρωτής» (1950), οἱ «Ρακοσυλλέκτες Ἀγάπης» (1960), ὁ «Σωτήρ» (1960), τὸ «Παιδικὸ Σπίτι» (1970), οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχες» (1929), ὁ «Παράκλητος» (1947), ὁ «Ἱερός Πολύκαρπος» (1926), ὁ «Ἱερός Σύνδεσμος» (1923), ἡ «Φιλικὴ Ἑταιρεία» (1930), ἡ «Χ.Α.Ε.Ε» (1920), ἡ «Χριστιανικὴ Ὁργάνωση Νέων» (Χ.Ο.Ν. 1933), ἡ «Χριστιανικὴ Ἑνωσις Νεανίδων» (Χ.Ε.Ν. 1970), καὶ ἄλλες πολλές ἀδελφότητες, ἐνοριακές ὁργανώσεις καὶ συνάξεις τῶν ὁποίων οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς!

Τὸ περιληπτικὸ αὐτὸ διάγραμμα ἱερῆς μνήμης καὶ τιμῆς σέ πρόσωπα καὶ συλλογικοὺς φορεῖς πού ἔδρασαν στὸν εὐρύτερο Πειραιά, πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη καὶ προστασία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι μικρὸ μόνο μέρος τοῦ τεράστιου καὶ ἀνυπολόγιστου ἱεραποστολικοῦ ἔργου πού πραγματοποιήθηκε κυρίως ἀπὸ τὸ Τίμιο Πρεσβυτέριο στό διάστημα τῶν τελευταίων ἐνενήντα ἐτῶν (1917-2007) καὶ ὅχι μόνο. Καὶ ἀποτελεῖ ἀπόδοση δικαιοσύνης, καθὼς καὶ ἀφορμὴ δικαιολογημένης καύχησης καὶ ἐορτασμοῦ. Ἀφοῦ κανεῖς, μὰ κανεῖς δέν μπορεῖ νὰ ἀπειλήσει ἢ νὰ θάψει τὴν Ἱστορία, ἡ ὁποία συχνά ἐμφανίζεται ἀμείλικτη καὶ ἀπαιτητικὴ στὴ διαχρονία τῶν καιρῶν καὶ στό γύρισμα τῶν συγκυριῶν.

Στήν παροῦσα περίπτωση ἄνθρωποι ταπεινοί -κληρικοί καί λαϊκοί- μέ φρόνημα ἐκκλησιαστικό, μορφωμένοι καί μή, μέ ψυχή καί ἰδανικά ἀναζωπύρωσαν, ἀναμόρφωσαν καί κράτησαν ὕψηλά τόν θρησκευτικό βίο στόν Πειραιά. Τήρησαν μέ ἀνιδιοτέλεια καί αὐστηρότητα τά ἐκκλησιαστικά διακονήματα. Καί κατάφεραν νά διατηρηθεῖ ἀτόφια καί ἄσβηστη ἡ καθαρή πίστη στίς παραδόσεις, στό γενέθλιο ὀρθόδοξο φρόνημα καί στήν ἀνθρώπινη αλληλεγγύη.

Οἱ ἐφημέριοι -αὐτοί οἱ ἥρωες- ἄξιοι συνεχιστές τῶν πρώτων πρεσβυτέρων τῆς χριστιανικῆς διακονίας, φυσικοὶ ὁργανωτές καὶ προϊστάμενοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κυττάρου πού λέγεται ἐνορία, ἔδωσαν καί τή ζωή τους προκειμένου νά ἀνακουφίσουν πνευματικά, ψυχικά καί υἱικά τό λαό τοῦ Θεοῦ, γνωρίζοντας ὅτι: «Ἡ ἱεραποστολική ἐργασία προϋποθέτει ἀφοσιωμένο πιστό ἐργάτη, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕτοιμος νά γίνῃ «τοῖς πᾶσι... τά πάντα, ἵνα πάντας τινάς σώσῃ» (Α΄ Κορινθ. 9, 22). Κι ἀκόμα νά θυσιάσῃ τή ζωή του γιά τό σκοπό αὐτό.